

Václav Marhoul

DENÍK

tvrdohlavého režiséra

Deník tvrdohlavého režiséra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Biz books®

Václav Marhoul

Deník tvrdohlavého režiséra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BizBooks
Brno, 2020

DENÍK
tvrdohlavého režiséra

Václav Marhoul

DENÍK
tvrdohlavého režiséra

BizBooks
Brno, 2020

OBSAH

DENÍK TVRDOHLAVÉHO REŽISÉRA – ÚVOD	8
BŘEZEN 2006	13
DUBEN 2006	17
KVĚTEN 2006	19
ČERVENEC 2006	24
SRPEN 2006	26
ZÁŘÍ 2006	28
LISTOPAD 2006	32
PROSINEC 2006	34
2006	39
LEDEN 2007	41
ÚNOR 2007	47
BŘEZEN 2007	60
DUBEN 2007	66
KVĚTEN 2007	79
ČERVEN 2007	96
ČERVENEC 2007	115
SRPEN 2007	138
ZÁŘÍ 2007	151
ŘÍJEN 2007	194
LISTOPAD 2007	250
PROSINEC 2007	257
LEDEN 2008	259
ÚNOR 2008	263
BŘEZEN 2008	273
DUBEN 2008	283
KVĚTEN 2008	295
ČERVEN 2008	303
ČERVENEC 2008	308
SRPEN 2008	316
EPILOG / PRAHA (KVĚTEN 2011)	323

ÚVOD K ROZHOVORŮM	357
VLADIMÍR SMUTNÝ	
kameraman	359
KATEŘINA ŠPŮROVÁ	
vedoucí produkce Tobruku, výkonná producentka Nabarveného ptáčete	371
JAROSLAV RÓNA	
sochař, malíř, keramik, umělecký sklář, grafik, scénograf, literát a amatérský herec	387

DENÍK TVRDOHLAVÉHO REŽISÉRA – ÚVOD

Nabarvené ptáče. Ve spojení s jeho přípravou, natáčením a pak hlavně spolu s jeho uvedením po celém světě jsem poskytl desítky a desítky rozhovorů. Bralo mně to, a stále bere, neb Ptáče dál poletuje světem, hodně času. A tak mě nabídka nakladatelství Albatros Media, že chce vydat publikaci s jedním mým velkým rozhovorem, okamžitě „nadchla“ natolik, že jsem ji bez většího rozmýšlení hned odmítl. Protože kdybych na to přistoupil, závazek z toho plynoucí, tedy autorizovat snad až několik set stran z hodin a hodin rozhovorů přepsaných ze zvukového záznamu, by mě postupně přivedl až na samý okraj propasti jménem šílenství. A to i přesto, že ten, kdo by to zpracoval do čistopisu tak, že by uměl věty nejen krátit, ale i je ve významu nenásilně pospojovat, byl opravdu dobrým redaktorem. Jinými slovy, celé by to zvládl tak, abych nemusel moc přepisovat. Problém je totiž hlavně v tom, že sdělení ve formě mluveného slova může být v písemné formě až neuvěřitelně odlišné. Mluvená řeč plyne a plyne, vy se „zakecáte“, zhusta se můžete přehknout, abyste se hned opravili, a tak prosím, obecně vězte, že autorizovat svůj vlastní rozhovor po nepovedeném zpracování člověkem, který ani není schopen zaznamenat, že se ve vaší odpovědi vyskytuje ta samá informace nadvakrát, je učiněné peklo. Lidé z nakladatelství byli pochopitelně zklamáni. Uvědomoval jsem si, že mě svojí nabídkou velmi poctili a vyjádřili mi tak velkou důvěru. Bylo mně to líto. A tak jsem nabídl náhradní řešení. Nabídl jsem jim svůj deník, který jsem si poctivě vedl při realizaci svého předešlého filmu Tobruk. Popravdě nikdy jsem ho nepsal proto, abych ho jednou veřejně vydal, a i kdyby nakrásně ano, přemýšlel bych jen o několika desítkách mnou signovaných kusech coby dárcích pro herce a pro štáb. Ne, já svůj deník psal hlavně pro všechny svoje čtyři děti. Aby si jednou třeba přečetly, jaký byl jejich tatínek blázen. (Ne že by to dnes nevěděly. Nemám iluze. Jen bych jim to tak nějak zpětně „oštemploval“.) Psal jsem ho u sebe každý večer v produkci rovnou do počítače, když jsem skončil práci, a při několika měsíčním pobytu v poušti pak vždy po natáčení ručně do sešitu. Musím při této příležitosti vyjádřit upřímnou a hlubokou úctu své dlouholeté kamarádce z Divadla Sklep Madle Křenkové, která posléze dokázala (asi jako jediná na světě) moje klikyháky posléze rozluštit a vše přepsat do digitální podoby. (Moc děkuji, Madlenko!) Ale zpátky k věci. Nakladatelství vyjádřilo opatrný zájem s tím, že si text musí samozřejmě nejdříve přečíst a pak se teprve rozhodne. A tak jsem příslušný soubor převedl do formátu PDF a mailem zaslal. Ale než jsem tak učinil, zkontroloval jsem ho. A u několika stránek jsem se zastavil a něco z nich po sobě přečetl. Uff... Uff... A ještě jednou uff. Proč? Protože jsem si uvědomil, že už to nikdy po sobě celé nepřečtu, že na to nemám čas, že posílám text,

o kterém nic nevím. Ze kterého si vlastně nic nepamatuji. Že lidé, které zmiňuji, skutečně existují, že nevystupují pod jinými jmény, že nic nezakrývám, že text je absolutně autentický, často emotivní, že jsem sám sebe necenzuroval. A tak se může klidně stát, že někomu „šlápnu na kuří oko“. Pokud se tak stane, omlouvám se předem. Od začátku sepisování deníku uběhlo čtrnáct let... A na mnoho věcí i lidí jsem za tu dobu změnil názor. Zároveň jsem si ale také uvědomil, nakolik jsou mé zápisy cenné. Uvědomil jsem si, že kdybych je každý den (tu a tam s malým zpožděním) nezpracovával, ztratily by se v propadlišti času. Byly by v tomto případě doslova zaváty pískem zapomnění. Byly by pohřbeny pod navátými dunami mé mysli, odkud by je už nikdo nedokázal vykopat. (Nebo by to šlo v hypnóze? Radši ne.) Lidská paměť je tak krátká. Pamatujeme si vždy jen pár okamžiků, několik zcela zásadních událostí a i ty si vybavujeme často nepřesně, neb čas je pozmění, obrousí a ohladí do nových tvarů, které mohou být jen napodobeninou originálu. Deník tvrdohlavého režiséra je originál... Poslední, co chci zmínit a co bylo z mé strany původně zcela nezamýšlenou devízou, je to, že se případný čtenář dočte, jak vůbec u nás vznikají hrané celovečerní filmy. Jak se vůbec natáčí. Co vše to obnáší. Že to není tak, jak se se mnoho lidí domnívá, tedy vlastně až tak, že když film trvá na plátně hodinu a půl, tak se taky za hodinu a půl natočil, všichni si nacpali do kapes statisíce a pak si vykračovali někde po červených kobercích. „Jo, jo... havlístí zkurvený... To víte... Pražská kavárna... Jenom kecaj a nic nedělaj...“

Václav Marhoul
12. srpen 2020

Pokoj Pavouk Cyprián (při psaní scénáře)

Úvod / Český Krumlov

Rozhodl jsem se, že si začnu psát deník. Možná i proto, abych měl jednou na co vzpomínat. Vždycky jsem si myslel, že si s pomocí svého zápisníku vzpomenu na všechno, ale chyba lávky: čím jsem starší, tím vzpomínám hůř, a něco dokonce zapomenu úplně a koukám jako vejř, když mi někdo něco připomene (i o mně). Ale asi nejvíc mě k tomu přinutil dnešní zážitek, kdy jsem jedním dechem přečetl pasáže z knihy Eva Hrušínská vzpomíná.

V té knize jsou totiž otištěny dopisy herce Rudolfa Hrušínského, ve kterých popisuje své pocity z natáčení filmu Oáza, který v roce 1971 točil s režisérem Brynychem v Rusku, konkrétně v Turkmenistánu. To bylo peklo samo a já si samozřejmě kladu otázku, dá-li Bůh a já seženu ty zatracené peníze na Tobruk, jestli nás to samé čeká při natáčení v Tunisku. Snad ne, aspoň si myslím a upřímně doufám.

Tu knížku mi asi před třemi týdny doporučil Jiří Menzel v hotelu Hoffmeister, kde jsme se společně sešli na obědě se šéfem Železničních staveb Brno Michalem Šteflem a šéfem České exportní banky panem Tauberem. Ten oběd byl docela prča, protože jsem jim všem řekl, že já na místě toho bankéře bych do Tobruku nedal ani pěták, ale že bych všechno dal Menzelovi na Obsluhoval jsem anglického krále. Asi na mě všichni koukali s otevřenou pusou, i Menzelova manželka, která tam byla s ním. Myslel jsem na to, jestli by od Menzela nechtěla víc dítě než to, aby natočil Krále.

Teď si tak nějak vlastně uvědomuju, že jsou to pomalu na den dva roky, co jsem s Tobrukem vůbec začal. Bylo to v Rakousku, kde jsem byl o jarních prázdninách s dětmi na lyžovačce. Pamatuji si, jak jsem se konečně rozhodl přečíst Craneův Rudý odznak odvahy, který mně věnoval Jarda Róna, a já ještě v noci pochopil, že to je přesně to, co hledám, a začal si psát první poznámky. A kdy jsem začínal v Krumlově? Bylo to někdy na přelomu května a června 2004. Pamatuji si to tak dobře proto, že mi 6. června volal Franta Koch z Normandie na mobil a pouštěl mně do sluchátka zvony, které vyzváněly v pravé poledne ve francouzském Sainte-Mère-Église na počest 60. výročí vylovení spojenců v Normandii. Původně jsem tam chtěl taky jet po vlastní ose se svým džípem, ale protože mě v květnu ve Vodňanech požezal nožem v obličej magor jménem Emil Fiala, jinak to člen slavného Military Car Clubu v Plzni, nejel jsem nikam – až do Krumlova s ambicí napsat první verzi scénáře. Jak se mně to dnes večer zdá dávno...

Svůj deník jsem nazval pracovním, a to proto, že se v něm chci věnovat jen a výhradně událostem spojeným s přípravou a realizací filmu Tobruk. Není to tedy osobní deník, který by nějak v zásadě popisoval můj soukromý život, i když předpokládám, že tu a tam se do něj osobní život prolne. Nakonec, není úplně možné se toho vyvarovat.

Úterý 14. března 2006 / Český Krumlov

Včera večer jsem pozdě v noci přijel do Krumlova. Den proběhl, strávil jsem ho poznámkami ke scénáři a vypisoval si dialogy, které budu chtít změnit v nové verzi, a je tady znovu večer. Sedím na pokoji Pavouk Cyprián v hotelu U Malého Vítká. Nevím, kolikátý je to můj pobyt tady v řadě, snad pátý, ale každopádně je to jediné místo, kde můžu psát. V Praze to vůbec nejde, nedokážu se tam soustředit, neustále se jen stresuju tím, komu všemu musím zavolat, abych od něj žebronil peníze na výrobu filmu a tak vůbec.

Před chvílí jsem snědl dvě šumavské topinky, a i když jsem nechal vzkázat kuchaři, aby je pořádně načesnekoval, česnek kde nic tu nic. Kašlu na to.

Faktem je, že se tady poprvé scénáristicky a autorsky trápím. Vždycky jsem tomu filmu věřil, vždycky jsem věřil tomu, že píšu silný příběh, a pak přišla ta nešťastná schůzka předešlou sobotu v Kávovarně v Lucerně s Tomášem Baldýnským a ta mě naprosto zničila. Sice naznačil, že se mu scénář vlastně tak nějak líbí, ale pak mně řekl, že nejsem brilantní režisér, s podtextem, že jím nikdy nebudu a že vlastně natočím takový jakoby asi dobrý film, který asi tak nějak po nějaké době sám zajde na úbytě. Docela jsem se z toho zhroutil hlavně proto, že měl v dalších věcech, které zmiňoval, pravdu. Já sám vím nejlépe, že scénář není dokonalý, že mu ještě hodně chybí, a jen si kladu otázku: Mám na to? Dokážu to opravdu napsat? Tak, aby to byl film, který vyryje hlubokou brázdou? Protože jiný film ani točit nechci. Je to v prdeli. Sbíráám na pokoji střípky své sebedůvěry a snažím se je znovu poskládat do jakéhosi tvaru, který by aspoň trochu připomínal moji vůli po psaní. Jsem pitomec, sám jsem mu řekl, aby mě nešetřil, a on to vzal doslova. Moje chyba. Moc doufám a věřím, že jestli budeme kdy točit, že si nás ta poušť nějak jakoby vezme k sobě, dá nám nahlédnout do své krásy i děsivosti, že nás sežere, že se to na filmu projeví jen v dobrém, že budu citlivý a vnímavý, že to celé s herci prožijeme dohromady. Ten film dopadne blbě, když já budu režirovat a herci hrát; celé to dopadne dobře, když to bude náš příběh, který budeme společně vyprávět.

Podívám se studijně ještě na nějaké DVD, co mám s sebou, asi na Band of Brothers, a pak budu jen marně přemýšlet nad tím, jaké to je, točit válečný film či seriál, když na to má člověk 120 milionů dolarů. Zítra budu volat všem možným partnerům kvůli penězům,

to jsem zvědavý, co pak vůbec napíšu. Ale udělat to musím, musím se do začátku příštího týdne rozhodnout, jestli budeme v září točit, nebo to posunu až na jaro 2007. Ale to nechci. Poslední dobou říkám, že jsem jako těhotná ženská, která potřebuje родit – potřebuju točit, praská mně plodová voda a já to svoje dítě, svůj film, nechci přenosit, jako jsem přenesl Mazaného Filipa.

Stýská se mi po dětech a po Sylvii.

Čtvrtek 16. března 2006 / Český Krumlov

Nedaří se mně psát. Od rána, místo abych pracoval na scénáři, dělám něco jiného. Nejdřív jsem telefonoval kvůli penězům, pak autorizoval článek do Lidovek, pak volal nějaký pan Jelínek z MO ČR, že ministr souhlas s převedením peněz na Tobruk ještě neudělil, že to celé zatím visí u náměstka Maška. Tak nevím, tenhle náměstek mě nemá moc v lásce, a to jen kvůli tomu, že jsem se oťrel o MO ČR, když jsem minulý rok organizoval vojenskou přehlídku na Letné.

Pokusím se odpoledne přečíst to, co mám, vzpomínky veteránů, Firthovy deníky, a tak vůbec netuším, jestli se dnes ještě dostanu k samotnému psaní. Jedno už je ale jisté: zítra se musím vrátit do Prahy, a jak to tak vypadá, tentokrát tady napíšu velký kulový. Doprčic, kdy já to vůbec napíšu?

Pátek 17. března 2006 / Český Krumlov

Dnes se vracím do Prahy. Musím. Večer se půjdu podívat na Petra Vaňka do divadla. Dal jsem mu taky za úkol, aby si sehnal slovenskou lektorku, která by posoudila jeho možnosti a schopnost naučit se dobře slovensky. Ale to jen pro případ, že by postava Liebermana byla ve filmu za Slováka, a to jen v tom případě, že by ze Slovenska přišly nějaké zásadní peníze. Ty asi nepřijdou, takže pokud ho do té role vyberu, bude normálně mluvit česky. Jedno je ale jisté: můj pobyt v Krumlově skončil scénářistickým fiaskem. Nenapsal jsem vůbec nic s výjimkou titulní stránky. Nemám zase až tak strašlivé výčitky svědomí, nakoukal jsem hodně filmů, hodně toho přečetl, udělal si 11 stránek poznámek ke scénáři, mapu vztahů mezi postavami a taky se věnoval financování filmu. Neměl jsem klid. Do hlavy se mně jen neustále vtírala myšlenka, jak Tobruk zafinancovat. Tomu ještě před chvílí pomohl Aleš Týbl, který mně poslal rozpočet jen za českou stranu. Třicet milionů. Zatraceně. Kdyby se k tomu přičetl tuniský rozpočet, byli bychom celkově na

48 milionech v nákladech. To by tedy fakt nešlo. Musíme sundat dolů minimálně devět. Snad to půjde.

P.S.: Petr Vaněk na večerním představení dobrý, sice nemluvil, ale příjemně mě překvapil. Myslím, že na to má.

DUBEN 2006

Úterý 18. dubna – sobota 22. dubna 2006 / Praha

Bože, to byl ale týden. Celých posledních 14 dnů mně pekelně bolela hlava, a tak vyšetření na neurologii. Dopadá dobře, ale ještě ke konci dubna tam musím jít znovu. Z neurologie rovnou k docentu Kolářovi s tenisovým loktem, který mě trápí už pomalu přes dva měsíce. Kolář mě narovnává, pak tluče do ruky tzv. rázovou vlnou, ale jeho hlavní message přichází až v závěru. Říká mně, že jsem přepracovaný a že jedu v podstatě na rezervu. Bolestně si uvědomuju, jak moc má pravdu. Vycházím z nemocnice a činím zásadní rozhodnutí: TOBRUK PŘESUNUJU NA JARO 2007. Tak a je to. Jedu do práce a hned prvním telefonátem Honzovi Medunovi to stvrzuju. Odteď už není návratu. Prostě to bude na jaře. Obvolávám další herce a celému štábu posílám maily. Mám pocit, že by se mi mělo ulevit, ale úleva jaksi nepřichází. Nabíjím energii teprve večer na představení Sklepa. Teprve tam se mě začíná zmocňovat jakási úleva nad tím, že už nejsem v takovém presu a klinči.

Pondělí 24. dubna 2006 / Praha

Dopoledne od 10:00 v Rubínu na představení Kennedyho děti. Kryštof Rímský. Musím konstatovat, že je to opravdu dobrý herec. Má talent. V podstatě to vypadá na to, že ho vezmu na roli Kutiny. A do celkového obrazu zapadá taky. Dá se říci, že tím pádem mám vlastně herecké obsazení kompletní. Myslím, že se v žádném z nich nespletu ani na zkouškách.

Odpoledne nahrávám v S Pro Alfa nějaký reklamní spot pro Jameson. David Matásek je tam taky. Asi před třemi měsíci mně dal nabídku, že by rád v Tobruku hrál. Říkám mu, že jsem se v podstatě na 99 % rozhodl, že obsadím neznámé tváře. Moc jsem ho asi nepotěšil, ale bere to férově. Přeje mi, ať se to podaří.

Úterý 25. dubna 2006 / Praha

Dnes vyšlo v novinách oficiální ohlášení, že se natáčení filmu posouvá. Obvolal jsem ještě všechny poslední lidi, kteří mají s filmem něco společného, abych je o tom osobně

informoval. Aleš Knížek za VHÚ potvrzuje všemožnou podporu. Vilém Fencel potvrzuje, že mají stany a že je schopen dát dohromady asi 40 plně vstrojených a vybavených lidí do komparzu.

Sobota 13. května 2006 / Český Krumlov

Přijel jsem do Krumlova. Tentokrát výjimečně docela včas, asi už okolo půl deváté večer, a tak byl ještě čas dát si večeři a pivo. Dole v baru hrál úžasný prvorepublikový pianista a s ním na housle místní představitel undergroundu Carlos, kterej je mně fakt hodně sympatickej. Pozval jsem ho na pivo a za chvíli se k nám přifařil další mánič jménem Milda, taky docela sympaták, ale dost nalitej. Chvilí jsem s nimi poseděl a pak šel nahoru na pokoj vybalit si věci a všechno připravit na zítřek.

Neděle 14. května 2006 / Český Krumlov

Dnes je to na den přesně dva měsíce, co jsem začal psát deník – a zrovna tady, na tom samém místě, na té samé židli, u toho samého stolu. Tenkrát byl Krumlov vlastně ještě celý pod sněhem a poloprázdný, dnes ke mně přes okno vane vítr, který přináší zpěv ptáků, halas turistů a hlavně jarní teplo. Tentokrát jsem na psaní o hodně víc soustředěný. Uklidňuje mě, že se nemusím až do pátku starat o žádné telefonáty a tak vůbec.

Začínám psát. Jde to ztuha, vnímám ten dlouhý čas mnoha měsíců, který mě vyhodil z autorského sedla, ale přece jen se mně daří usebrat si myšlenky a postupně se dostávat do děje, promýšlet dopady změn ve scénáři, jeho možnosti, sílu i slabiny. Modlím se, abych to do pátku dokázal napsat, ale už teď, když píšu tyhle řádky, cítím a vím, že se těším na zítřek a na psaní. To je dobrý signál.

Na oběd jdu do města a pak si na náměstí dávám kapučíno, čtu Nedbalův deník, ale dostavuje se menší zklamání. Kapitola o pobytu v samotných zákopech v Tobruku je jen jedna a taková celkem ošizená o zážitky. Ale přičítám to tomu, že tenkrát asi opravdu neměl ani čas, ani náladu si cokoli psát do deníku.

Odpoledne pracuju a přece jen mně nějaký ten pracovní telefonát dostihuje. Pak volám domů, Lukášek říká, že se mu po mně stýská. Ach jo, mně taky; vždycky samozřejmě se mně nejvíc stýská po dětech, když jsem někde mimo a dolehne to na mě. Včera jsem musel po cestě volat Vaškovi i Anušce. Trochu se bojím toho, že se Lukáškovi od cizím, když odjedu na dva měsíce do Tuniska na natáčení... No jo...

Ne že bych toho dneska napsal až tak moc, ono je to taky trochu už jinak – vlastně provádím dílčí i zásadní změny ve scénáři, skáču v něm jako zajíc, jakmile nalistuji v počítači nějakou tu stránku, už vidím změny, které tam chci udělat, ale přesto – za dnešek jsem toho udělal víc než minule za celý týden. Je po osmé hodině večer a já budu ještě chvíli psát a pak se podívám na nějaký ten studijní film.

Pondělí 15. května 2006 / Český Krumlov

Studijní film jsem mentálně nestihl. Usnul jsem u televize u nějaké blbosti na Nově, což je jediný program, který se tady dá na tu pochybnou anténu, kterou mně tady nainstalovali, vůbec chytout. Psaní jde. Jde to. Jde to – ale pomalu. Ale stalo se, že jsem při psaní několikrát musel vstát ze židle a rozechvěle přecházet po pokoji. To je vždycky skvělé, když to musím udělat. Jen těch poznámek pro zapracování je strašně moc. Píšu vlastně strašně chaoticky, nejsem moc schopn si to v hlavě utřídit. Jsem zvědavý, až to všechno sesumírují a přečtu si to, co z toho se mně bude opravdu líbit, k jakému celkovému pocitu se vůbec dopracuju. Jen se cítím tak nějak strašně sám. Potřeboval bych o tom s někým mluvit, snad jen tak, ale aby byl hlavně empatický a totálně naladěný na moji vlnu. Takový člověk ale neexistuje, ani tady, ani vůbec. Dávám sice scénáře číst mnoha lidem a diskuse s nimi jsou vždy přínosné, ale je to hlavně můj boj. O scénář, o peníze... Strašně osamělý boj. Bože, to jsou ale kecy...

Večer jsem šel dolů do hospody. Musel jsem se trochu napít. Dát si pivo. Scházela mi komunikace s někým, s kýmkoli. V hospodě ale nikdo nebyl. Zavolał jsem Honzovi Medunovi. Zastihl jsem ho v autobusu, ve kterým se vracel s divadlem ze Sarajeva. V telefonu byl slyšet strašný řev a ječení nějakých holek. Asi hereček. Vzpomněl jsem si, jak jsme se taky kdysi před dvaceti lety s celou Pražskou pětkou vraceli autobusem z toho slavného zájezdu v Brně. Bylo to to samý. Bylo to bezva. Záviděl jsem mu. Trošku jsem se namazal. Jen tak, abych hned usnul.

Úterý 16. května 2006 / Český Krumlov

Píšu. Jde to opravdu pomalu. Ale dobrý. Volala náměstkyně Smolíková z MK ČR. Svěřil jsem se jí se svými trably ohledně čerpání grantu z MO. Problém je v tom, že abych ho dostal, měl bych tenhle rok utratit 14 milionů korun. Jo, ale za co, když se film točí až příští rok? Ptám se, jestli bych to mohl utratit na zálohách nebo jestli by to nešlo převést do

rezervního fondu pro čerpání na příští rok. Neví, prý to všechno probere s ekonomickým náměstkem Richterem. Prý pak dá vědět. Dobře. Volají z rádia Regina, jestli bych nešel příští týden k nim udělat hodinový rozhovor o Tobruku a válečných filmech vůbec. Jasně že jo. Píšu, píšu... Večer ještě volám Honzovi Gogolovi a Vaškovi Šaškovi a radši s nimi probírám nějaké buď již udělané, nebo plánované změny ve scénáři. Souhlasí.

Středa 17. května 2006 / Český Krumlov

To byla noc! Nejdřív mě ráno v půl třetí vzbudilo řvaní nějakých opilců na ulici, kteří se jeden druhého snažili překřičet slovy „Neřvi tady, čuráku!“, a pak o 40 minut později nějaký Američan, který se moc nalokal nejen českého piva, ale i svobody a na kterého si asi příliš zasedl duch středověkého města. Hulákal na mostě a vyhrožoval spícím občanům Krumlova, že město bude zapáleno, vydrancováno a ženy znásilněny. Ráno v půl deváté zvoní telefon. Nejsem schopen ho vzít, protože po téměř probdělé noci nejsem schopen otevřít oči. Pak mě napadá, že to možná byla Zuzana Mistríková z MK SR, které jsem se taky ještě včera večer snažil volat, protože jsem si vzpomněl, že ten den zasedala slovenská grantová komise. Chvilí ležím a pak se přece jen přesunu k telefonu. Oj, byla to ona. Volám zpátky. Naštěstí to bere. Áno, komisia zasadala, ale s Tobrukem to vypadá nahnutě, protože Iveta Malachovská nedodala jako jednu z povinných příloh koprodukční smlouvu. Ale prý se k tomu ještě za tři týdny vrátí a možná to nějak dopadne. Anebo taky ne. Děkuji a loučím se.

Ležím na posteli a upírám oči na dřevěné trámy nad sebou. Začnu se smát. Po čase se znovu dostavil klasický syndrom přemrzlého polárníka, kterému už je všechno jedno. Iveta... bože... to jsem si tedy vybral koproducentku! Je mi jasné, že si asi budu muset vybrat opravdu jiného slovenského partnera, a i tak vlastně všechno připravit za něj – zkontrolovat přihlášku, vypracovat rozpočty, podpořit to dopisy a potvrzeními o penězích atd. A možná to zkusit na podzim znovu a vlastně sám. No nic, jdu na snídani a pak budu psát. Dneska večer se hraje finále Ligy mistrů mezi Barcelonou a Arsenalem a já si to chci užít. Ale to musím mít pocit, že jsem se přes den fakt neflákal. Ještě volám Ondrovi Šulajovi a konzultuju s ním tu scénu v bordelu, která se mu zdála banální. Souhlasí s tím, aby to místo té tlusté černošky byla mladá holka, vlastně ještě dítě. Já si to taky myslím, pak ta scéna je ještě o něčem daleko víc než jen o tom, že jdou vojáci do bordelu a jen jim to tam prostě nevyjde... Šulaj už ví, že Tobruk nedostal slovenský grant. Jak se k té informaci dostal? Nevím o tom, že by byl členem komise. Ale to je jedno. Jen mám takový pocit, jako by z toho měl trochu radost.

P.S. Barcelona porazila Arsenal a po 14 letech vyhrála Ligu mistrů. Přál jsem to Arsenalu.

Čtvrtek 18. května 2006 / Český Krumlov

Tak jsem to vlastně dopsal. Tedy přesněji řečeno, zapracoval jsem do scénáře všechny připomínky, které jsem si předtím připravil. Teď už jde jen o to začít to čistit. Musím to několikrát projet od začátku do konce, představovat si jednotlivé obrazy, odhadovat jejich rytmus a z toho pak tempo celého filmu. To je hodně zdlouhavá práce a člověk se taky může lehce splést. Už teď mi to přijde najednou strašně ukecaný. Ale udělat to musím. Musím prostě zítra z Krumlova odjet s čistou pátou verzí.

Pátek 19. května 2006 / Český Krumlov

Ještě včera večer jsem šel do místního kina. Mám to rád. Účastníci zájezdu. Popravdě, moc se mně to líbilo. Po představení jsem musel zavolat Jirkovi Vejdělkovi a pochválit mu to. Byl z toho celkem překvapený. V Čechách se to moc nenosí. Stál jsem pak ještě dlouho na mostě, hleděl na Krumlov, na nasvícenou věž zámku a po dlouhé době mě zase přepadl ten omamný pocit, jak je krásný dělat film, že nic lepšího na světě neexistuje. Už jsem ho dlouho neměl. Ten Jirkův film to způsobil. Byl jsem mu za to vděčný, i když to jsem mu do telefonu neřekl. Přál jsem mu to, přál jsem mu ten obrovský úspěch, který s tím filmem má. Přál jsem i sám sobě takový úspěch s Tobrukem, ale hned nato mě zase přepadly pochybnosti o sobě samém a svém talentu, jak scenáristickém, tak režijním. A nakonec i o samotném tématu, protože Tobruk žádná komedie nebude. Chce vůbec někdo vidět takové filmy? Nemyslím válečné, na to by se lidi vlastně koukali pořád, ale filmy, kde není místo na melodrama? Tuhle otázku zodpoví až případní diváci. Ale strašně moc bych sobě, Tobruku a všem, kdo se na něm budou podílet, přál úspěch.

Dnes to dodělám, pokusím se s tím dopoprat. Příští týden to nechám vytisknout a dám přečíst lidem, které jsem si vybral. Tentokrát jich nebude moc. Uvědomil jsem si, že je to vlastně předposlední verze. Do té další zapracuju to, co vznikne z téhle, co jsem napsal tady. A pak už s tím seknu. Cítím, že už té látce nejsem schopen dát víc. Třeba se mýlím, třeba ne. Faktem je, že se na tom neustále dá něco zlepšovat a měnit, ale to by taky v konci mohlo znamenat, že se v tom ztratím a nakonec z toho filmu bude něco úplně jiného, než jsem původně zamýšlel. To může být dobře – anebo taky ne. To je pakárna. Někdy mě to strašně unavuje. Přemýšlel jsem o Hřebejkovi, to je paráda. Trojan mu sežene peníze, Jarchovský napíše scénář a milej Honzík si jde jednou za dva roky točit.

Jediný další kokot, kterého znám a který si taky dělá úplně všechno sám na koleně, je Vorel. Mám ho za to hodně rád. No nic, jdu na to. Zavírám tě, respektive ukládám do počítače, milý deníčku, a jdu dělat na scénáři...

Je přesně 19:52. Dopsal jsem to.

ČERVENEC 2006

Pátek 21. července 2006 / Hrdlička

Dnes celý den práce na Tobruku. Už pozítří odjízďím s dětmi na vodu. Každopádně mě to v tom vedru moc nebaví.

Telefony: Jahnovi do Škody Mladá Boleslav – propásl jsem ho. Prý až v pondělí. Kavanovi do Metrostavu – myslím, že mě nemá rád, ale jsem v situaci, kdy už musím pomalu zkoušet všechno možné. Prý mu mám zavolat až večer, až mu skončí schůzka. (Večer už nebral.) Teplému do Madety – stále ještě nepřečetl. Až radši v polovině srpna. Teplý se při našem telefonátu tak soustředil na náš rozhovor, že si při něm zabouchnul klíče uvnitř auta. Tím okamžikem začal řešit úplně jiný problém. Ten na mě jen tak nezapomene. Přibyl z Corpus Solutions se neozývá. I když už je to týden, co se vrátil ze severských fjordů. Esemeska Štefloví – jestli dostal můj mail. Neodpověděl. Začíná mě to s ním fakt bavit. Pracuju na dotazníku pro MK ČR. Je to fakt pakárna. Jednotlivé kolonky se vůbec nehodí na filmový projekt. Dost si s tím hraju. Kontroluju všechny maily ohledně Tobruku.

Dneska ráno mě začalo k neuvěření bolet levé koleno. Vůbec jsem ho nemohl (a stále nemůžu) ohnout. Novinka, jak těmhle věcem říká Jarda Róna.

Pondělí 24. července 2006 / Lenora nad Vltavou

Jsme s Divadlem Sklep na vodě. Nedává mi to a provedu pár telefonátů. Výsledky: Jahn ze Škodovky sděluje, že do Tobruku nejdou. Kavan z Metrostavu, že na 99 % ne, protože určitě budu chtít miliony, zatímco oni poskytují statisíce. Přesto se domlouváme, že mu po návratu z vody pošlu návrh. Paní Kaše z PKN Orlenu nedostala mail. Prý má schránku jen na 2 MB. To bude asi ten důvod, proč to nedošlo. Posílal jsem jí celkem 5 souborů. Přibyl (konečně) – ještě prý neměl čas se tomu věnovat. Ale že tenhle týden určitě zašle mail. HURÁ NA VODU!

Úterý 25. července 2006 / Soumarský most

Večer volá Sylvie. Je těhotná. Čekáme další miminko. Má obrovskou radost a já taky. Na druhou stranu je to klasika. Pokud je v prvním měsíci, tak bude rodit na přelomu března a dubna příštího roku. Bezva. Hned několik dnů nato odjedu se štábem na 2,5 měsíce do pouště na natáčení. Zůstane to jen na ní. Tak to vždycky bývá: všechno přijde najednou.

Čtvrtek 3. srpna – sobota 12. srpna 2006 / Řecko – Kréta – Malia

Konečně jsem se dopracoval ke čtení Firthových deníků a taky znovu Lambertových Dvaceti tisíc zlodějů. Firthovy deníky mi dost věcí potvrzují (třeba mezi mužstvem rozšířený antisemitismus) a v něčem mě překvapují. Vůbec jsem třeba netušil, jak na tom byl prapor při nasazení v Sýrii bíděně ohledně výzbroje, výstroje, vycvičenosti. Docela hrůza. Deníky můžu číst jenom dopoledne, se všemi dětmi tady je to dost vysilující. Musím se jim starat o program a vůbec si tak nějak tu dovolenou s nimi užít. Pozdě večer, když už všichni spí, čtu Lamberta. Dělán si poznámky ke scénáři a tak vůbec si o něm přemýšlím. Je to zvláštní: je to tu skvělé, Kréta je úžasná, ale na druhou stranu mě to tady někdy až otravuje. Spíš bych raději pracoval, jsem trochu nervózní z toho, že se tady „flákám“. Na druhou stranu to flákání potřebuju, protože by se mně zase převažila hlava.

Vedle scénáře a čtení se bohužel přistihuji, že stále přemýšlím o penězích. Někdy až z toho koukám nepřítomně doblba (k nelibosti rodiny). Jak jen bych si to tady opravdu užil, kdybych měl peníze na film pohromadě a mohl se věnovat výhradně tvůrčí práci! Přemýšlím o filmu, o psaní, o práci režiséra. Je to snad jedna z nejkrásnějších věcí na světě. Je tak úžasné tvořit, pracovat s herci, sledovat, jak se myšlenky a nápady přetvářejí za přispění všech okolo do obrazu a zvuku. Jenže podepsané smlouvy, které by mně daly jistotu, že Tobruk natočím, by určitě byly tou základní podmínkou pro mír v mé duši, která tady (stejně jako v Praze) stoupá a klesá v návalech krásy a síly a hlubokých depresí. Vynakládám tady dost sil na to, abych přemohl svoji netrpělivost. Každý den zápasím s tím, abych nezdvihl telefon a nezačal někomu volat. Ale přemáhám se. Počkám s tím až po návratu domů. Žádné zprávy, nikdo mě neshání (až na dva novináře), nikdo nic nenabízí, nikomu nic neschází, já nikomu nescházím, připadám si s celým slavným Tobrukem naprosto vykořeněný a zbavený podstaty filmařského bytí.

Díval jsem se na mapu. Tobruk leží jižně od Kréty a pomalu až na ose s Malíí, kde pobýváme. Tak zeměpisně blízko, realizačně tak daleko...

Aspoň posílám SMS základním členům štábu a hlavním hercům. Napsal jsem jim, že jsem na Krétě, mám se skvěle, piju pivo, je 44 stupňů ve stínu a že při tom vedru hraju denně dvě hodiny volejbal a že to považuji za dobrý trénink do Tuniska. Jejich odpovědi jsou typické pro jejich charakter a povahu.

Kateřina Špůrová (vedoucí natáčení): *Trénink není nikdy na škodu, hlavně aby došlo k akci.*

Aleš Týbl (výkonný producent): *Tak si představ, Václave, víc stupňů, žádnéj stín a žádný pivo, špinavej štáb, utahaný a nasraný herce, zelený jídlo a kalnou vodu v cateringu a křičícího, ale šťastnýho rejžu a iluze bude dokonalá. Hezky trénuj a přeju hezkou dovolenou.*

Robert Nebřenský (herec): *Jen trénuj! Využij trenažér! Tady je 20 a prší! Já Točím Red Baron a jinak Sázava, domácí práce a kočičky, ale jen v rámci letní romance, tu svoji pořád hledám. Pozdravuj rodinu a s tím sportem vopatrně! Zdar! R.*

Honza Meduna (herec): *Trénuju muziku ve Slovinsku, piju víno a včera byla zima a pršelo. Velice zdravím a dobrou noc. Těbůh. J.*

Luděk Hudec (střihač): *Číst je dobře, aspoň to nezapomeneš. Přemýšlet o scénáři je taky dobrý, ale bude pak třeba najít nějakého vola, který to napíše. Největší úskalí však vidím ve tvé výdrži na slunci, páč to ve výsledku nejspíš povede k tomu, že budeš jediný, kdo může zahrát všechny role. Kdybychom točili o fotbale, tam bych takový strach neměl, hráči mají čísla. Ve válce by asi vypadalo divně, kdyby měli očíslované batohy, co? Bude to trochu zmatek a mákneš si v davových scénách, ale třeba se v těch postavách nakonec někdo vyzná. Vidím, že hraboše jsi už asi dostal, když máš čas na blbosti. Dík za zprávu, brnknu to Spáčilový. Dyt máš bejt na Krétě, kurva, nee? Měj se. Tvůj Luďa.*

Vladimír Smutný (kameraman): *Václave, hezky si to uživej. Ahoj, Vláška.*

Honza Vlasák (architekt): *Tady je podzim – prší. Dej si jednu retsinku za mě a hlavně nelez na loď. Ahoj, Honza V.*

Petr Vaněk (herec): *I když kapku se zpožděním „TO ZNÍ DOBŘĚ“, tréninkovej pláček vlastnit se bude hodit, já se taky neflákám, lezu po skalách, kolo i to pifko, ale moře schází, zdravím kamkoli a příjemný volno. Kdy návrat? Nebo tam kupujete barák a zůstáváte s rodinkou?*

Pátek 8. září 2006 / Český Krumlov

Celý den jen studijní materiály. Čtení Firthových deníků. Dočtení Lamberta. Ta kniha a jeho talent. Je to fantastické. Nabudilo mě to. Byl jsem strašně dojatý a plný empatie. Stále si kladu otázku, jestli píšu dobrý scénář. Telefonů oproti včerejšku jen opravdu pár. Hned ráno s Pavlem Bémem o možnosti požádat si o grant. Pak Číhal z ČSOB, že přílohu pro podání dotazníku, která potvrzuje, že mně jejich banka vede účet filmu, už poslal kurýrem. Hned nato jsem naposledy zkontroloval finální vyplnění a odmailoval to Ivaně. Pak večer u Jarda Róna o úvaze o Tobruku, co jsem mu poslal. Na rozdíl od ostatních byl ke mně fakt upřímný. Řekl, že celá tzv. úvaha je spíše pojednáním o možnostech válečného filmu, že ho to vlastně moc nezajímalo, až na to, co jsem napsal na poslední stránce. Jemu jsem za upřímnost také vděčný. Nakonec celá ta moje „úvaha“ byla v tu chvíli jen takovým „vyblitím se z duše“.

Pak jsem si naložil další studijní porci, asi z mého pohledu nejlepší válečný snímek. Film ruského režiséra Elema Klimova s názvem Jdi a dívej se. Zasáhlo mě to úplně stejně (ne-li víc) jako tenkrát, když jsem na tom byl před 23 lety na Václaváku ve dnes již zrušeném kině Paříž. Tenkrát jsem si po projekci sedl venku na takový rantl a seděl tam neschopný se hýbat asi 30 minut. Je to fantastické. Tak silně natočené! Jen a jen všeobjímající hrůza totální války, kdy Němci v Bělorusku vypálili a povraždili obyvatele 628 vesnic, takových našich Lidic. Lidice ale byly jen jedny a v Čechách se jednalo o hrůzný exces. Jak praví klasik: „Smrt jednoho člověka lidé vnímají jako tragédii, smrt milionů jako statistiku.“ To přesně platí i pro srovnání vedení války v Čechách a v Rusku. Každopádně jsem jen obdivoval, jak se už v roce 1985 ten film vyznačoval pomalou dynamikou, stříhovou skladbou, vedením herců, jen kamera byla slabší, ale možná to je (bylo) jen dobře. Film tak působil jakoby dokumentárně.

Pak už jsem nemohl. Šel jsem dolů na dvorek, kde byl koncert skupiny Guločar. A jak už to tak v Krumlově a v mém případě bývá, skončil jsem po koncertu s Guločarem v hospodě, kde jsem si dal tři malá piva. Jedna jejich členka se nabídla, že její přítel skládá hudbu, a jestli bych si ji nechtěl poslechnout, kvůli Tobruku. Řekl jsem, že s tím nemám problém. Když to slyšel jejich zvukař, nabídl se taky. Řekl jsem, že s tím nemám problém, a dal jim oběma číslo. Spát jsem šel v jednu po půlnoci. Spal jsem tvrdě a špatně.

P.S. Musím pořád myslet na Sylvii a Lukáška. Stýská se mi.

Sobota 9. září 2006 / Český Krumlov

Moje ambice začít dnes opravdu psát se nenaplnila. Zaprvé jsem vstal pozdě. Zadruhé jsem se chtěl podívat dopoledne na volejbalový turnaj v rámci tzv. Dne s handicapem. Seznámil jsem se tam s jedním člověkem, který pracuje na místní radnici. Dohodl jsem se s ním, že až budu příště v Krumlově, můžu si s nimi přijít zahrát. Pak do hotelu, chystal jsem se číst Firthovy deníky. Ale na zahrádce seděl místní, mně strašlivě sympatický mánič Karel, který se od mé poslední návštěvy stal ředitelem místní základní školy. Dal jsem s ním dvě malá piva – velký prohřešek, protože přes den nikdy nepiju. Ale bylo to příjemné. Pochopil jsem, že musím na vzduch, a tak jsem sebral deníky a šel do městského parku, lehl si tam pod obrovský smrk a četl a četl. Firthův rukopis i slovosled jsou místy nerozlučitelné. Štve mě to. Někdy jednu stránku čtu i desetkrát.

Krásný slunečný den a přitom žádné vedro. Ovšem moje zhřešení mělo ještě nastat. Vstal jsem a šel na zahrádku na náměstí do Old Innu dát si před psaním jedno kapučíno a najednou – kde se vzal, tu se vzal – ze země se vynořil v bílé a parádní bluze provozní vedoucí a zároveň šéfkuchař pan Michal, jehož šéfem je shodou okolností válečný veterán pan Horal, který jen tady v Krumlově vlastní tři nejlepší hotely. Asi před měsícem mně kdosi řekl, že by se se mnou rád viděl, snad kvůli financování Tobruku, ale já ten kontakt nerealizoval – mám ještě stále v živé paměti, jak jsme si nerozuměli na naší první schůzce v hotelu Duo, kde jsem mu řekl, že nechci natočit melodrama jako Tmavomodrý svět, ale drama, které na rozdíl od Svěrákova filmu bude vzbuzovat emoce. Zeptal se mě, jestli tím myslím, že Tmavomodrý svět je špatný film, a já mu na to řekl, že nevím, jestli špatný, nebo dobrý, ale že MNĚ se nelíbí. Strašně se zprudil, vzal mobil a hned volal nějakému stíhačovi do Anglie, že tady s ním právě sedí nějaký pitomec, kterému se nelíbí tak bezvadný film. Stíhač, kterého Horal do telefonu oslovoval Jirků, mu potvrdil, že jsem pitomec. Tím naše schůzka skončila.

Takže provozní Michal... Byl rozjetý jako parní lokomotiva a objednal nám panáka. Nedal si to vymluvit. Pak přišel ještě jeden a pak ještě jeden a pak už jsem se vzepřel. Tři ještě vydržím a zůstanu střízlivý. Čtvrtý by už na mě začal pracovat a já bych se roztekl jak letní asfalt. Šel jsem zpátky na hotel, probral si v počítači všechny poznámky ke scénáři a pak jsem se vrhl na Polaňského film Pianista. Úžasné. A znovu silné. V jednu chvíli jsem se úplně vyděsil; naproti mně v pokoji bydlí nějací Němci nebo Rakušáci, a jak už bývá jejich dobrým zvykem, neustále pokřikují nebo něco přímo řvou. Byl jsem tak zabraný do filmu a bylo to zrovna jen pár chvil po scéně zatýkání Židů ve varšavském ghetu, že mě to málem porazilo. Dupali a řvali na schodech. Fakt jsem se vyděsil, že si pro mě taky jdou.

Je těsně po 22. hodině a dnes už skončím. Oknem ke mně doléhá zvuk koncertu The Wall. Prý tady někdo skvěle hraje Pink Floydy. To jsem prošvihl. Ale vůbec mně to nevádí. Právě přestali hrát. Policejní hodina udeřila.

P.S. Tak ne, policejní hodina sice udeřila, ale koncert pokračuje. Nedalo mně to a ještě jsem tam šel. Po zvuku. Zahrady pivovaru Eggenberg. Neuvěřitelná spousta lidí. Stihl jsem ještě tři přídavky. Ten poslední – slavná Money – byl pro mou situaci docela symptomatický. Text zněl asi takhle:

*Všichni tvrdí, že prachy jsou kořeny zla,
tak si užívej, ale na moji hromádku mi nešahaej.
A když je o nějaký požádáš,
tak ti nedaj nic...*

Neděle 10. září 2006 / Český Krumlov

Konečně celý den píšu!

P.S. Volal Luděk Hudec z Budapešti kvůli lístkům na Sklep pro nějaké své známé. Samozřejmě jsem mu vyzvonil, že jsem v Krumlově a piluju scénář. Řekl mi: „Vidíš, ještě že tak, žes to posunul, ten scénář má furt svůj vývoj a představ si, že už bysme teď točili. To by byl teprv průser.“ No jo, zatraceně, ten kluk neřádněj má pravdu. Taková do očí bijící pravda mě ani nenapadla. No, to jsem celej já.

Pondělí 11. září 2006 / Český Krumlov

Píšu zase celý den. Jen pár telefonátů. První hned ráno v sedm, kdy mě probudily zvony a kdy se vršek krumlovského zámku ještě topil v mlze. Znovu volá Luděk Hudec z Budapešti, kde dělá reklamu pro Master Card Europe. O scénáři neměl moc času mluvit.

Všechno mně vlastně přijde nějak nepodstatné. Sice celý den u psaní, kdy jsem se čistě a výhradně soustředil na vztah Pospíchala s Liebermanem, hlavně v první třetině, ale pak jsem se zadrhl a ještě ke všemu, když jsem to po sobě tak nějak všechno zpětně pročítal, jsem opět po delší době nabyl dojmu, že jsem napsal a píšu naprostou kravinu.

Úterý 12. září 2006 / Český Krumlov

Tak jsem zase pro změnu nabyl dojmu, že až takovou blbost přece jen nepíšu. Celý den se mně psalo dobře, taky proto, že jsem se v noci dobře vyspal. Je to vlastně vždycky takový malý zázrak, když někde spím úplně sám.

P.S. Večer jsem skočil dolů na večeři. U stolečku do ulice seděl člověk, celkem nepřehlédnutelný typ. Šedé vlasy, cop, pes a vykládaná hůl. Pozdravil mě a pak, když se vracel z toalety, mě oslovil. Dali jsme se do řeči. Vyplývalo z toho, že je architekt. Že mě zná. Že už jsme se potkali. Že nabízí do Tobruku investici ve výši 15 milionů korun. Celý večer jsem se mu snažil vysvětlit, jak je to riskantní a že by taky mohl všechny své peníze ztratit. Nechtěl si to nijak nechat vymluvit. Jenže já si to hlavně budu muset rozmyslet. Zaprvé nechci, aby o ty peníze přišel, a zadruhé to de facto znamená přijmout společníka. A to se mně zase až tak nechce. Každopádně jsme si vyměnili čísla s tím, že ještě než pozítří odjedu z Krumlova, zavoláme si a uvidíme se.

Středa 13. září 2006 / Český Krumlov

V noci jsem sice spal, ale ráno jsem se probudil už v pět hodin a pak jsem až do sedmi nemohl usnout. Z nedospání mě ještě teď trochu bolí hlava. Ale píšu. Nic jiného nezbývá. Zítra musím odjet zpátky do Prahy. Žádný telefon. Přichází ale esemeska od včerejšího „sponzora“. Cosi o jeho právnících, kteří budou chtít zodpovědět tohle a pak tamto, a že musí určitě ochránit svoji investici atd. Asi se mu to od včerejška v hlavě přece jen rozleželo. Já jen vím, že mu nabídnu takové podmínky, které zase on odmítne. A bude vymalováno.

Píšu dál. Odpoledne si dávám trochu oraz, sedíme před Vítkem s Carlosem, šéfem Vítky Petrem, recepční a s pár jejich známými, kteří krácejí ulicí a na chvilku si přisednou. Večer jdu znova na to.

Je 00:52 po půlnoci a já dopisuji šestou verzi. Už jsem v to ani nedoufal.

Pátek 17. listopadu 2006 / Praha

Výročí revoluce, 17 let. Tenkrát před lety na Národní třídě. Kolik se toho jen od té doby změnilo. Od rána na to myslím. Jsem tak rád, že bolševik padl, i když za poslední léta mu znovu hodně narostl hřebínek. Kdyby mohli, tak nás všechny popraví. Jsem přesvědčený o tom, že figuruji na nějakém jejich tajném seznamu lidí určených k likvidaci, v lepším případě pro deportaci do lágru. Jedu do práce. Oslavím státní svátek prací pro blaho lidu. Nakonec je pátek a to je pracovní den. Pracuju na Tobruku, na různých souborech a dopisuju deník.

Volá Petr Vaněk, můj adept na roli Liebermana. Bude mít představení příští úterý večer v Nosticově divadle. Mám čas a slibuju, že určitě přijdu. Musím ho vidět v nějaké činoherní roli, byť vím, že jeho talent je obrovský.

Pozdě odpoledne jdeme se Sylví a Lukáškem na Národní zapálit svíčky. Minulý rok jsem se tam vypravil s Vaškem a Anuškou. Tentokrát to bohužel nevyšlo. Vždycky mě to tak nějak chytne za srdce. Vždycky si uvědomuji silně tu náladu tehdejšího večera, zimu dušičkového počasí, ty fízly, červenobareťáky, milicionáře, ten zásah, krev na dlažbě a na přistavených antonech, mraky bot, co se tam válely po ulici, jak je tam v panice zanechali jejich majitelé. Potkáváme Vikiho Astera s Janou a jdeme do Louvru na kafe. Vchod vedlejší kavárny Patio hlídá ochranka. Vevnitř je Klaus a ještě asi nějaký další potentát. Nějací lidé strkají do oken kavárny velký transparent s nápisem proti konání olympiády v Číně v roce 2008. Lukášek chce furt vidět fontánu v hale. Musím odejít. Od 18:00 jdu do Ypsilonky podívat se na Andreje Poláka, kterého plánuju obsadit do role Dundy. Představení se jmenuje Drama v kostce a musím bez přívlastků poznamenat, že je skvělé. Při jedné scéně se směju tak, že moje slzy veselí stříkají až do předních řad. Jsem celý zmáčený. Andrej Polák je skvělý herec. Jen se potvrzuje moje předešlé mínění. Volám mu po představení a nešetřím superlativy. Na oplátku ať se prý zdržím na další představení od 21.30 a pak že bude ještě v divadle zábava. Jo, brachu, takovejch zábav jsem si užil. Už to nevyhledávám. S díky odmítám, jedu ještě na chvíli do práce dívat se na televizi, konkrétně na poslední, pátý díl dokumentárního filmu Labyrintem revoluce, který je věnovaný tématu komunistů. Jsem zvědavý, jestli tam čistou náhodou nebude zařazen můj příspěvek do diskuse z neděle 19. listopadu 1989, kdy se zakládalo Občanské fórum v Činoherním klubu a kdy jsem jako jediný vystoupil s návrhem, abychom se nepaktovali s komoušema, a to ani s těma

z roku 1968. Nikdo tomu tenkrát netleskal. Příspěvek zařazen nebyl. Nebylo to tam. Divný.
Asi o něm tvůrci nevěděli.

Středa 20. prosince 2006 / Praha

Okolo poledního jsem u sebe v kanceláři. Volám kontrolně Pepu Mixu do CATu, jestli dostal moje podklady. Bere mi mobil, i když zrovna řídí poradou. Dobré znamení. Že prý se na to sejdeme někdy v lednu. O. k. Hezké Vánoce. Přebírám jen tak denní poštu, odpovídám na maily a v půl druhé vyrážím na schůzku za Plovajkem jednat o vstupu CK Fischer do Tobruku. Barák je moderní, nábytek je moderní, lidé v něm jsou taky moderní. Plovajko sedí a tváří se pochybovačně. Nechce si připustit, že by to pro ně mohlo mít nějaký význam. Za půl hodiny ničeho nedosáhnu. Podklady samozřejmě pošlu. Při zpáteční cestě si v podstatě škrtnu CK Fischer ze seznamu. Jedu do města nechat se na Vánoce ostříhat a pak od ka-deřnice Lídy hned tramvaj na Barrandov do mateřské školky, kde je dětská besídka. Jsem zvědavý na Lukáška, jak bude účinkovat. Ale ten si to na poslední chvíli rozmyslí a na jeviště před rodiče nakonec v podstatě ani nevleze. Tak zase zpátky do Lucerny. Musím ještě dodělat přípravu na v 19:00 začínající večerní setkání štábu a herců...

První přichází Franta Koch. Nemám to ještě hotové, pomáhá mi krájet cibuli. Pak přichází Vojta Kopecký. Ten je v tu chvíli nejmladší, tak jde se džbánem dolů do Koníčka pro pivo. Pak se to postupně zaplňuje. Přicházejí pomalu všichni. Chybí jen pár lidí. Obtelefonovávám je. Michal Novotný se někde zadřel, něco matlá do telefonu, a tak mu říkám, že jestli nedorazí, má po roli. Nemyslím to vážně, ale z tónu jeho hlasu poznávám, že se trochu vyděsil. Nakonec doráží celkem pod parou s nějakou podivnou ordinérní bytostí ženského pohlaví jménem Patricie. Docela mě tím nasral, ale nemám chuť to řešit. Petr Stach to nějak nevyhodnotil jako důležité setkání, ale to byla vlastně moje chyba, protože jsem mu zapomněl sdělit, že jsem ho obsadil. Matěj Hádek je doma a řeší případný rozchod se svojí dívkou. Shodou okolností ten problém dnes večer řeší ještě další tři. Michal Novotný tím, že vytlouká klín klínem, Petr Lněnička alkoholem a Radim Fiala tím, že je zadřený jako zrezivělé ložisko a furt vypadá na to, že by se nejraději s někým popral. Kryštof Rímský doráží autem až okolo jedenácté z představení v Ústí nad Labem. Konečně vlastně vidím všechny své herce pohromadě. Mám z toho dobrý pocit. Každý je výrazný, je to osobnost a bude zapamatovatelný. Vláďa Smutný souhlasí. Honza Meduna se mu moc líbí a Petr Vaněk taky. Robert Nebřenský jakbysmet. To je důležité.

Beru si slovo přede všemi a nalévám jim optimismus, že na 80 % budeme točit. Mají z toho radost, ale to asi jen proto, že nevědí, co je čeká. Novotný mi furt skáče do řeči. Asi

tím chce dát ostatním najevo, že má ke mně bližší vztah. Vůbec je tak nějak namistrovanej a má v sobě málo touhy a pokory. Pak si všichni připijeme na Tobruk. To už jsou někteří docela zmožený. Povídám si s herci. Kryštof Rímský se tak nějak přiznává, že má vrozenou srdeční vadu, ale že je o. k., že je pod stálým dohledem nějakého opravdu skvělého srdcaře. Petr Stach je homosexuál. Tak jo. Hlavně že není buzna. Ty nesnáším. Někdy v průběhu večera pak telefonuji na jeho popud s jeho žárlivým přítelem a sděluji mu, že je všechno o. k. Andrej Polák je bisexuál. Tak jo. Hlavně že není buzna. Michal Novotný se zavírá s tou podivnou ženou u mě v zasedačce. Jinak nic. Lidi, hlavně ze štábu, odcházejí. Petr Stach jde dolů pro pivo a s sebou si přivede nějaké dva úplně cizí mladíky. Docela mě tím narsal, ale nechci to řešit. Jsem sám totálně zmožený a uléhám u sebe v kanclu na zem pod deku. Jediné, co si ještě pamatuju, než jsem usnul, že volá Kryštof Rímský, že mu odtáhli ze Štěpánské auto, Petr Stach po mně chce půjčit džbán s nedopitým pivem na další pochod městem (asi s těmi mladíky), Robert mluví s Helenou a přísný hlas Andreje Poláka, který všechny už vyhazuje. Hodnej. Jsem mu za to vděčný. Usínám ve vteřině.

Čtvrtek 21. prosince 2006 / Praha

Probouzím se na podlaze. Hlava trochu bolí, ale ne zase až tak, jak bych očekával. Přece jen mě včera skolila spíš únava než to pivo. Celé dopoledne trávím tím, že zpětně obvolávám všechny herce a členy štábu, abych jim popřál hezké svátky. Nějak si už nepamatuju, komu jsem včera popřát stihl a komu už ne. Tak radši rovnou všem znovu. Přemýšlím o včerejšku. To bude peklo. Tohle už nemůžu nikdy připustit. Mísí se ve mně radost a zároveň panika z herců, které jsem si vybral. Každý z nich tam včera byl opravdu sám za sebe a taky se hezky projevil. Telefonuji a všech se vyptávám, co si oni sami o včerejšku myslí a jak to na ně působilo. Radimovi se nakonec poprat podařilo, když ode mě šel ještě dolů do Lucerna Music Baru. Uvědomuji si, že mu musíme trochu pomoci. Nejenže je z Brna, a tím má úplně zbytečný komplex z Pražáků, ale ta jeho slečna, co ho opustila po příchodu do Prahy (když se předtím kvůli ní vzdal svého angažmá v Huse na provázku), mu asi dala daleko větší kouř, než si je on sám vůbec schopen přiznat... Nakonec je obvolám všechny. Už jsou trochu zkontrolí. Petr Stach džbán nerozbil. To má tedy kliku.

Po poledni se konečně dostávám ke své normální práci. Aktualizuju pod dojmem ze včerejška herecké seznamy. Ne že bych na nich něco měnil. Posílám mail i fax Frantovi Maleninskému do Vyškova. Včera se totiž při rozhovorech s herci ukázalo, že květnový termín výcviku je pro mnoho z nich neřešitelný problém a že by je divadla neuvolnila. V úvahu tak připadá druhá polovina června nebo červenec. Snad to nějak dopadne. Určitě ale

musejí všichni cvičit spolu a taky si společně sáhnout na dno. To je stmelí. To je jedna z věcí, co pomůžou.

Dostávám mail z Berlinale od Media Umbrella, že mě vybrali mezi několik desítek producentů, kterým v průběhu festivalu poskytnou podporu v rámci programu Marketplace. Aspoň nějaké zadostiučinění. Mám z toho radost. Konečně dělám faktury, kontroluju došlé a odeslané platby atd. Po sedmé odjíždím za Sylvii na Kampu do Nosticova divadla. Jdeme se společně podívat na představení Jardy Duška. Za kytarového doprovodu pana Steidla bude předčítat Máchův Máj.

Bylo to super. Krásné. Jarda taky skvělý.

Pátek 22. prosinec 2006 / Praha

Ráno jedu do Lucerny na devátou. V půl desáté má přijít Robert Nebřenský. Přichází načas. Mluvíme spolu až do jedenácti. Hlavně rozebíráme události a lidi ze středověkého večera. Má dobré postřehy ze situací, které mně unikly. Moje nadšení a panika z herců se znovu probouzí k životu. Volá Mojžíš z Mattoni. Do Tobruku nepůjdou. Děkuji. Nic osobního. Snad někdy příště něco jiného. Ano. Snad. Ale teď mě zajímá jen Tobruk. Volá Petr Vaněk a dělá si ze mě jako vždycky trochu šoufky. Ještě mu stále úplně nedošlo, že i když jsem člověk divadelní a huba komediantská, tak ve chvíli, kdy přijde řeč na Tobruk, se mění moje podstata a uvažování a všechno, co mi lidé okolo projektu řeknou, beru smrtelně vážně. Ale jsem rád, že brnknu.

Neděle 31. prosince 2006 / Slavonice

Přijelo sem docela dost lidí. Hodně se jich vyptávalo, jak jsem na tom s Tobrukem. Můj kolovrátek s odpověďmi se točil a točil. Tato bohulibá činnost byla čas od času vystřídána pajdáním o berlich na záchod. Z herců se ozval s osobním přáním jen Kryštof Rímský. A pak Radim Fiala a Petr Vaněk. Ale ti poslali jen takovou tu hromadnou SMS. Odpověděl jsem jim, i když to jinak zásadně nedělám. Jakou cenu má neadresné přání? Z mého pohledu pomalu nulovou...

Silvestr budiž pestr... Hned po půlnoci jsem šel spát. Uléhám do postele a hned první pruda. Sylvie mi sděluje, že TV Prima odvysílala ve 23:00 ve svém pořadu s názvem Top Ten 2006 ukázky z Mazaného Filipa, které jsem jim ani náhodou neprodal. No, tomu se budu muset věnovat. Musím zavolat, až to půjde, doktora Kroupu, experta přes autorské

právo. Uléhám do postele. Nejradši bych skončil v této situaci větou Phila Marlowa: „Nakonec jsem usnul. Zdálo se mi, že mě chce pozvracet koza krmená ostnatým drátem a střepy z pивních flašek... Nakonec jsem přestal uhejbat a nechal svoji sebeúctu plavat...“

2006

Že bych to celkově shrnul? Ano, Václave. S ohledem na můj současný zdravotní stav, který mě strašně deprimuje, musím provést jakousi kvantifikaci ohledně utržených ran. Takže: 2× mi řezali cystu v rozkroku, 2× mi řezali bradavici na noze, v březnu se mi podařilo zkolabovat a úplně se vyčerpat s nervy ohledně financí na Tobruk – při vyšetření v tunelu magnetické rezonance jsem dostal klaustrofobický záchvat. 2× zánět průdušek a pekelná rýma. Od února natažené šlachy v pravém předloktí, tzv. tenisový a oštěpařský loket. Dveřmi od auta totálně zhmožděný prst. Palce na nohou – vyšetření – artróza. Oboustranný výron kotníku a berle. Fakt jsi se snažil, milý brachu. Ohledně filmu jsi taky udělal, cos moh' a na co ti stačily síly a schopnosti. Na víc už jsi neměl, kamaráde. Všechno nejlepší do nového roku 2007! A hlavně ohledně Tobruku: ať ta klapka klapne!

